Написав Світлана Касянчик
Понеділок, 24 вересня 2012, 23:09

Твоя душа у тілі ледь жива,
Минають в суєті свята короткі.
Заучених молитв сухі слова
І погляд в небо вимучено-кроткий -

Це все, що залишилось від вогню
Колись такого рвійного й палкого.
Признайся щиро: знову в западню
Поплутаним життям веде дорога.

Вже ж там була і каялась не раз,
Собі обіцянки давала, що відтОді
Ти з поля зору більш дороговказ
Не випустиш при будь-якій погоді.

Хай навіть град шмагатиме в лице!
Бо ж віра в Бога – то не просто звичка.
Та знову пил з обкладинок свинцем
Влягається на совість. «Єретичка! -

Кричать безмовно Біблії з полиць, -
Не втримають води щербаті жбани.»
А десь сидять у камерах в'язниць
За Слово Боже вірні християни.

І може хтось у цю хвилину йде
В ніч небезпечну, в чорну ніч і Світло
В заплічну торбу крадькома кладе.
В його душі жертовністю розквітло

Священне Слово. В дальні кишлаки
Несе його він у дощі мусонні
Стежками, де не тільки хижаки
Підстерігають, повз річки зловонні,

З загрозою для власного життя.
А в логовищі ворогів Христових
Тамують небезпеки відчуття,
В очікуванні скарбів паперових,

Про Слово Боже моляться в сльозах
Брати і сестри із церков підпільних.
Криниця мужності в Священних сторінках
Для змучених, наляканих, невільних.

Там сили невмируще джерело,

Там для душі є ліки бальзамічні,
Там те, що споконвік людей вело
До цінностей духовних, справжніх, вічних.

А ти безсила... Біблії в рядку
Стоять давно нечитані тобою,
І перед сном молитви нашвидку,
І несусвітня дружба з суєтою.

Не допусти, щоб свідками на суд
З'явилися Євангельскі рядочки.
Вже краще совісті жорстокий самосуд,
Аніж спасіння дар – на волосочку!